

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εκατόν Πενήντα Εννέα

Αποκάλυψη των Τριών Αγγελικών Αγγιγμάτων στο Όραμα του Δανιήλ: Μια Προφητική Αποκάλυψη

Jeff Pippenger
2024-03-26

Στο δέκατο κεφάλαιο ο Δανιήλ αγγίζεται τρεις φορές, και αυτά τα τρία αγγίγματα αντιστοιχούν στις τρεις φορές κατά τις οποίες ο Δανιήλ βιώνει προσωπικά το «mareh», το όραμα. Η πρώτη και η τελευταία εμφάνιση ήταν του Γαβριήλ, του αγγελιαφόρου της Αποκάλυψης του Ιησού Χριστού. Ο Γαβριήλ είναι εκείνος που λαμβάνει το μήνυμα από τον Χριστό, το οποίο δόθηκε σ' Αυτόν από τον Πατέρα, και το παραδίδει στον προφήτη, ο οποίος πρόκειται να το αποστείλει στις εκκλησίες.

Αλλ' ἐγὼ θέλω σοι δεῖξει ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶναι γεγραμμένον ἐν τῇ γραφῇ τῆς ἀληθείας· καὶ δὲν ὑπάρχει οὐδεὶς ὁ ὅποιος κρατεῖ μετ' ἐμοῦ ἐν τούτοις, εἰ μὴ Μιχαὴλ ὁ ἄρχων σου. Δανιήλ 10:21.

Ο Γαβριήλ γνωρίζει ότι είναι κτιστό ον, και γι' αυτό ενημέρωσε ευθέως τον Ιωάννη να μην τον προσκυνήσει στο βιβλίο της Αποκαλύψεως.

Και ἔπεσα στα πόδια του για να τον προσκυνήσω. Και μου λέγει: Πρόσεχε, μη το κάνεις· ἐγὼ εἶμαι σύνδουλος σου και των ἀδελφῶν σου, οι οποίοι ἔχουν τη μαρτυρία του Ιησού· τον Θεὸ προσκύνησε· διότι η μαρτυρία του Ιησού είναι το πνεῦμα της προφητείας. Αποκάλυψη 19:10.

Ο σπουδαστής της προφητείας πρέπει, λοιπόν, να κατανοήσει ότι ο λόγος για τὸν ὅποιο ὁ Γαβριήλ δηλώνει ότι δὲν ὑπάρχει κανεὶς ὑπὲρ αὐτοῦ σε σχέση με ὅ,τι «εἶναι γεγραμμένον ἐν τῇ γραφῇ τῆς ἀληθείας», ἔχει συγκεκριμένο προφητικό σκοπό. Ὅταν ἐπισημαίνει τὸ γεγονός ὅτι μόνον ὁ Χριστὸς κατανοεῖ τὰς Γραφὰς καλύτερον ἀπὸ τὸν ἴδιο, προσδιορίζει τὸν Χριστὸν ὡς «Μιχαὴλ τὸν ἄρχοντά σου». Ἀλλὰ ὁ Μιχαὴλ δὲν εἶναι μόνον ἄρχων· εἶναι ὁ ἀρχάγγελος.

Ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος, ὅτε, ἀντιλεγόμενος πρὸς τὸν διάβολον, διελέγετο περὶ τοῦ σώματος τοῦ Μωϋσέως, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιφέρει κατ' αὐτοῦ βλάσφημον κατηγορίαν, ἀλλὰ εἶπε· Ὁ Κύριος νὰ σὲ ἐπιτιμήσῃ. Ἰούδα 7.

Κατὰ συνέπεια, και οι τρεις επαφές είναι αγγελικές επαφές, και τις τρεις φορές που ο Δανιήλ βιώνει το «mareh», το όραμα, αυτό είναι αγγελικό. Την τρίτη φορά που ο Δανιήλ αγγίζεται, αυτό γίνεται για να ενισχυθεί, διότι προηγουμένως, κατά τη δεύτερη επαφή, ἔχασε τη δύναμή του.

Κατόπιν ἦλθε πάλιν και με ἤγγισε κάποιος ὅμοιος κατὰ την ὄψιν με ἄνθρωπο, και με ἐνίσχυσε, και εἶπε: Ὁ ἄνθρωπε σφόδρα ἀγαπητέ, μη φοβού· εἰρήνη εἰς σέ· ἀνδρίζου, ναι, ἀνδρίζου. Και ὅταν ἐλάλησε προς ἐμέ, ἐνισχύθηκα και εἶπα: Ἀς λαλήσῃ ο κύριός μου· διότι με ἐνίσχυσες. Τότε εἶπε: Γνωρίζεις διατί ἦλθα προς σέ; Και τώρα θα ἐπιστρέψω διὰ να πολεμήσω με τον ἄρχοντα της Περσίας· και ὅταν ἐξέλθω, ἰδοῦ, ὁ ἄρχων της Ἑλλάδος θέλει ελθεῖ. Δανιήλ 10:18–20.

Ο Γαβριήλ υπενθυμίζει στον Δανιήλ ότι είχε «ἔλθει νὰ κάμη» τὸν Δανιήλ «νὰ ἐννοήση τί θέλει συμβῆ εἰς τὸν λαόν σου ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις», ὅταν ρώτησε τὸν Δανιήλ ἐὰν «γινώσκεις διὰ τί ἦλθον πρὸς σέ;» Σύμφωνα μὲ ὅσα εἶχε διδάξει τὸν Δανιήλ περὶ τῶν ἐσχάτων ἡμερῶν, ὁ Γαβριήλ δηλώνει κατόπιν ὅτι θὰ «ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ πολεμήσῃ μετὰ τοῦ ἄρχοντος τῆς Περσίας· καὶ ὅταν ἐγὼ ἐξέλθω, ἰδοὺ, ὁ ἄρχων τῆς Ἑλλάδος θέλει ἐλθεῖ.» Ἐπειτα ἀρχίζει τὴν προφητικὴ διήγηση τοῦ ἐνδεκάτου κεφαλαίου, ἢ ὅποια περιγράφει ἐκεῖνα πού συμβαίνουν στοὺς ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις. Ἡ προφητικὴ αὐτὴ διήγηση τοποθετεῖται μέσα στὸ πλαίσιο τῆς μάχης μὲ «τὸν ἄρχοντα τῆς Περσίας» καὶ «τὸν ἄρχοντα τῆς Ἑλλάδος».

Ἡ πραγματικὴ ιστορικὴ περίοδος μεταξύ τοῦ Κύρου τοῦ Μεγάλου καὶ τοῦ Αλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου υπερέβη τα διακόσια ἔτη. Ἀλλὰ στὸν μεγάλο σεισμό τοῦ ἐνδεκάτου κεφαλαίου τῆς Αποκαλύψεως, οἱ τελικὲς κινήσεις εἶναι ταχείες, καὶ μόλις τὸ ἕκτο βασίλειο κατακτηθεῖ ἀπὸ τὸν παραπονημένο βασιλέα τοῦ βορρά, τὸ ἕβδομο βασίλειο, οἱ δέκα βασιλεῖς, ποὺ αντιπροσωπεύονται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, συμφωνοῦν ἀμέσως νὰ δώσουν τὴ βασιλεία τους στο θηρίο.

Σε ἓνα επίπεδο, τὸ ὄραμα «mareh» χρησιμοποιεῖται ἐπτά φορές στο δέκατο κεφάλαιο τοῦ Δανιήλ. Ἐχομε ἐξετάσει τις τέσσερις ἀπὸ αὐτὲς τις ἐπτά περιπτώσεις καὶ διαπιστώσαμε ὅτι ἡ πρώτη ἀναφορά εἶναι ὁ Δανιήλ ποὺ προσδιορίζει ὅτι πρὶν ἀπὸ τὸ τρίτο ἔτος τοῦ Κύρου ὁ Δανιήλ κατανοοῦσε τὸ ὄραμα. Στις ἐπόμενες τρεῖς ἀναφορές, τὰ τρία ἀγγίγματα σε κάθε ὄραμα προσδιορίζουν τὴν ἐμπειρία τοῦ Δανιήλ καθὼς ἀφυπνίζεται ἀπὸ τὸ πένθος τῶν εἴκοσι μίας ἡμερῶν. Ἡ ἀφύπνισή του πρὸς ἀναζωπύρωση εἶναι δομημένη ἐπάνω στὴν τριπλὴ διαδικασία τοῦ αἰωνίου ευαγγελίου, καὶ τὰ τρία στάδια ἀντιπροσωπεύονται ἀπὸ ἀγγέλους, ἀν καὶ τὸ δεύτερο στάδιο εἶναι ὁ Μιχαήλ ὁ ἀρχάγγελος, ὁ ὁποῖος εἶναι Ἐκεῖνος ποὺ ἀνέστησε τὸν Μωυσή ἐκ θανάτου καὶ τὸν μετέθεσε στὸν οὐρανό.

Τις ἄλλες τρεῖς φορές ποὺ ἡ λέξι «ὄραμα» ἀπαντᾷ στο δέκατο κεφάλαιο, δὲν εἶναι τὸ «mareh», ἀλλὰ τὸ «marah». Τὸ «marah» εἶναι τὸ θηλυκὸ τοῦ «mareh». Σημαίνει ἓνα ὄραμα, καὶ κατὰ αἰτιώδη ἐννοία ἓναν «καθρέπτη» ἢ «κάτοπτρο». Τὸ κλειδί γιὰ τὸν ὀρισμὸ τοῦ εἶναι ὅτι εἶναι «αιτιώδες». Εἶναι τὸ ὄραμα τῆς «εμφανίσεως», ἀλλὰ διαφέρει ὡς πρὸς τὸ γένος τοῦ, προσδιορίζοντας ἔτσι ἓνα διαφορετικὸ προφητικὸ μῆνυμα. Κατὰ τὸν ὀρισμὸ τοῦ, ὁ «καθρέπτης» υποδηλώνει ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ βλέπουν τὸ ὄραμα, βλέπουν κάποιον εἶδος ἀντανακλάσεως. Αὐτὸ εἶναι τὸ στοιχεῖο τῆς λέξεως ποὺ εἶναι «αιτιώδες». Ὁ ὀρισμὸς μιᾶς αἰτιώδους λέξεως στο πλαίσιο τοῦ «marah» εἶναι βαθυστόχαστος.

Ὁ ὀρος «αιτιολογικὸ» σχετίζεται μὲ τὴν ἐννοία τῆς αἰτιότητος ἢ μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ νὰ προκαλεῖται κάτι νὰ συμβεῖ. Στὴ γλωσσολογία, καὶ εἰδικότερα στὴ μορφολογία τῶν ρημάτων, ἡ αἰτιολογικὴ μορφή εἶναι μιὰ γραμματικὴ κατασκευὴ ποὺ δηλώνει ὅτι τὸ υποκείμενο ἐνὸς ρήματος προκαλεῖ ἓνα ἄλλο πρόσωπο ἢ πράγμα νὰ ἐκτελέσει τὴν ἐνέργεια ποὺ περιγράφεται ἀπὸ τὸ ρῆμα. Παραδείγματος χάριν, στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, τὸ ρῆμα «to read» γίνεται αἰτιολογικὸ ὅταν λέμε «to make someone read». Ἐδώ, τὸ υποκείμενο προκαλεῖ ἓνα ἄλλο πρόσωπο νὰ ἐκτελέσει τὴν ἐνέργεια τῆς ἀνάγνωσης.

Ἡ αἰτιακὴ μορφή δηλώνει ὅτι τὸ υποκείμενο εἶναι υπεύθυνο γιὰ τὴν πρόκληση τῆς ἐνέργειας ποὺ περιγράφεται ἀπὸ τὸ ρῆμα. Ὁ ὀρος «αιτιακὴ» ἀναφέρεται στὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο μιὰ πράξι ἢ

ένα γεγονός προκαλείται να συμβεί. Και στις τρεις φορές που ο Δανιήλ χρησιμοποιεί την εβραϊκή λέξη «marah», το όραμα που αντικρίζεται προκαλεί στον θεατή τη μεταμόρφωσή του στην εικόνα την οποία αντικρίζει.

Και κατά την εικοστή τετάρτη ημέρα του πρώτου μηνός, ενώ ήμην πλησίον του μεγάλου ποταμού, όστις είναι ο Τίγρης, τότε ύψωσα τους οφθαλμούς μου και είδον, και ιδού, ανήρ τις ενδεδυμένος λινά, του οποίου η οσφύς ήτο περιεζωσμένη με καθαρόν χρυσίον του Ουφάζ· και το σώμα αυτού ήτο ως χρυσόλιθος, και το πρόσωπον αυτού ως όψις (mareh) αστραπής, και οι οφθαλμοί αυτού ως λαμπάδες πυρός, και οι βραχίονες αυτού και οι πόδες αυτού όμοιοι κατά το χρώμα με χαλκόν στιλβωμένον, και η φωνή των λόγων αυτού ως φωνή πλήθους. Και εγώ, ο Δανιήλ, μόνος είδον την όρασιν (marah)· διότι οι άνδρες οι μετ' εμού δεν είδον την όρασιν (marah)· αλλ' έπεσεν επ' αυτούς μέγας τρόμος, ώστε έφυγον διά να κρυφθώσι. Όθεν έμεινα εγώ μόνος, και είδον την μεγάλην ταύτην όρασιν (marah), και δεν απέμεινεν εν εμοί δύναμις· διότι η ευπρέπειά μου μετεβλήθη εν εμοί εις φθοράν, και δεν εφύλαξα δύναμιν. Όμως ήκουσα την φωνήν των λόγων αυτού· και ως ήκουσα την φωνήν των λόγων αυτού, τότε έπεσα εις βαθύν ύπνον επί πρόσωπόν μου, και το πρόσωπόν μου ήτο προς την γην. Δανιήλ 10:4–9.

Στο τέλος των είκοσι μίας ημερών πένθους, οι οποίες κατά τις έσχατες ημέρες αντιστοιχούν προς τις τρεις και ήμισυ ημέρες κατά τις οποίες οι δύο μάρτυρες κείνται νεκροί στην οδό, δόθηκε αιφνιδίως στον Δανιήλ να δει την εμφάνιση του Χριστού, και η εμφάνισή Του είναι «ως η όψις (mareh) αστραπής». Εκείνο το γεγονός, στο τέλος των τριών και ήμισυ ημερών του ενδεκάτου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, επιφέρει διαχωρισμό, διότι «οι άνδρες οι μετ'» αυτού του Δανιήλ «δεν [είδαν] το όραμα (marah)· αλλ' έπεσεν επ' αυτούς μέγας τρόμος, ώστε έφυγον διά να κρυφθώσι. Διά τούτο» ο Δανιήλ «έμεινα μόνος», αλλά «οι άνδρες οι μετ' εμού δεν [είδαν] το όραμα (marah)· αλλ' έπεσεν επ' αυτούς μέγας τρόμος, ώστε έφυγον διά να κρυφθώσι».

Το όραμα που είδε ο Δανιήλ ενώ ήταν μόνος ήταν το θηλυκό, αιτιώδες όραμα που μετέβαλε τον Δανιήλ κατά την εικόνα του οράματος. Η μεταμόρφωση πραγματοποιήθηκε με την αφαίρεση της ανθρώπινης δύναμης του Δανιήλ και με τη μετατροπή της ωραιότητάς του σε φθορά.

Αυτή ακριβώς η σάρκα, μέσα στην οποία κατοικεί η ψυχή ως εν σκηνώματι και διά της οποίας ενεργεί, ανήκει στον Κύριο. Δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να παραμελούμε οποιοδήποτε μέρος του ζώντος μηχανισμού. Κάθε μέρος του ζώντος οργανισμού ανήκει στον Κύριο. Η γνώση του ιδίου μας σωματικού οργανισμού θα πρέπει να μας διδάσκει ότι κάθε μέλος οφείλει να επιτελεί την υπηρεσία του Θεού, ως όργανο δικαιοσύνης.

«Κανείς παρά μόνον ο Θεός δεν δύναται να υποτάξει την υπερηφάνεια της καρδιάς του ανθρώπου. Δεν μπορούμε να σώσουμε τους εαυτούς μας. Δεν μπορούμε να αναγεννήσουμε τους εαυτούς μας. Στα ουράνια προαύλια δεν θα ψαλεί κανένα άσμα που να λέγει: Σε εμένα, που αγάπησα τον εαυτό μου και έπλυνα τον εαυτό μου, λύτρωσα τον εαυτό μου, σε εμένα ας είναι η δόξα και η τιμή, η ευλογία και ο αίνος. Αλλά αυτό είναι το κυρίαρχο θέμα του άσματος που ψάλλεται από πολλούς εδώ σ' αυτόν τον κόσμο. Δεν γνωρίζουν τι σημαίνει να είναι κανείς πράος και ταπεινός στην καρδιά· και δεν έχουν σκοπό να το γνωρίσουν αυτό, αν μπορούν να το αποφύγουν. Ολόκληρο το ευαγγέλιο συνοψίζεται στο να μαθητεύει κανείς στον Χριστό, στην πραότητά Του και στην ταπεινότητά Του.»

«Τι είναι η δικαίωση δια της πίστεως; Είναι το έργο του Θεού, με το να ρίχνει τη δόξα του ανθρώπου στο χώμα και να πράττει για τον άνθρωπο εκείνο το οποίο δεν είναι στην εξουσία του να πράξει για τον εαυτό του». Testimonies to Ministers, 456.

Η εμπειρία της δικαίωσης δια της πίστεως είναι το έργο του Θεού, με το οποίο η δόξα του ανθρώπου καταβάλλεται στο χώμα. Το όραμα από το οποίο οι άνδρες που ήσαν μαζί με τον Δανιήλ εξαναγκάστηκαν να φύγουν ήταν το «αιτιολογικό» θηλυκό όραμα της εμφανίσεως του Χριστού, και αμέσως αφού η αυτοδικαίωση του Δανιήλ καταβλήθηκε στο χώμα, εφαρμόστηκαν οι τρεις αγγελικές επαφές που τελικώς ενδυνάμωσαν τον Δανιήλ να μεταφέρει το μήνυμα.

Το 1888, ο ισχυρός άγγελος κατέβηκε με το μήνυμα της δικαίωσης δια της πίστεως, όπως παρουσιάστηκε από τους Πρεσβυτέρους Τζόουνς και Γουάγκονερ. Εκείνος ο ίδιος ακριβώς άγγελος κατέβηκε και πάλι στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, με το ίδιο ακριβώς μήνυμα της δικαίωσης δια της πίστεως. Αυτό σήμανε την έναρξη της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων. Στο τέλος της σφραγίσεως των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, το μήνυμα της αρχής επαναλαμβάνεται, διότι ο Ιησούς πάντοτε απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος.

Στις 11 Αυγούστου 1840, εκείνος ακριβώς ο ίδιος άγγελος κατέβηκε και άρχισε τα τρία βήματα που εκπληρώθηκαν από το 1840 έως το 1844. Τα τρία εκείνα βήματα άρχισαν με την ενδυνάμωση του πρώτου αγγέλου στις 11 Αυγούστου 1840, με την έλευση του δεύτερου αγγέλου στις 19 Απριλίου 1844, και με την έλευση του τρίτου αγγέλου στις 22 Οκτωβρίου 1844. Εκείνη η ιστορία προεικόνιζε την κάθοδο του πρώτου από τρεις αγγέλους στις 11 Σεπτεμβρίου 2001, την οποία ακολούθησε ο δεύτερος άγγελος κατά την απογοήτευση της 18ης Ιουλίου 2020, και η οποία ολοκληρώνεται με την έλευση του τρίτου αγγέλου κατά τον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής.

Στο τέλος εκείνης της ιστορίας, όταν ο Μιχαήλ κατέρχεται για να αναστήσει τον Μωυσή και τον Ηλία έπειτα από τις τρεις και ήμισυ ημέρες του θανάτου στους δρόμους, όπως παρίσταται στην Αποκάλυψη κεφάλαιο ένδεκα, και όπως επίσης παρίσταται από τις είκοσι μία ημέρες πένθους του Δανιήλ, ο Χριστός κατέρχεται εκ νέου. Πρώτον παρουσιάζει το όραμα της δόξας Του, το όραμα εκείνο που καταβάλλει τη δόξα του ανθρώπου στο χώμα και επιφέρει διαχωρισμό. Μόλις ο Δανιήλ βρεθεί στο χώμα, και αφού ο Δανιήλ έχει μεταβληθεί δια της θέας του «αιτιώδους» θηλυκού οράματος, αγγίζεται από τον Γαβριήλ για πρώτη φορά και τίθεται επάνω στα τρέμοντα πόδια του.

Τότε ο Μιχαήλ, ο αρχάγγελος, κατέρχεται για να «αναστήσει τον Μωυσή» και αγγίζει τον Δανιήλ δεύτερη φορά, αφήνοντάς τον ανίσχυρο, καθώς είχε κατακυριευθεί από την πραγματικότητα ότι πράγματι μιλούσε με τον Κύριό του. Έπειτα έρχεται ο Γαβριήλ και τον αγγίζει τρίτη φορά, και τον ενδυναμώνει για το έργο τού να είναι το λάβαρο στον προσεχώς ερχόμενο νόμο της Κυριακής. Τα τρία αγγίγματα είναι σύμβολα των τριών αγγέλων της Αποκάλυψης δεκατέσσερα, αν και λαμβάνουν χώρα μέσα σε μία και μόνη ημέρα.

Η εμπειρία του πρώτου αγγέλου περιλαμβάνει την εμφάνιση του Χριστού ως αστραπή, το «αιτιώδες» όραμα που διαχωρίζει, και το πρώτο άγγιγμα που ανυψώνει τον Δανιήλ από το χώμα της ανθρώπινης δόξας του. Ο πρώτος άγγελος κατέχει και τα τρία βήματα που περιλαμβάνονται

στο πρώτο, διότι αντιπροσωπεύει το πρώτο μήνυμα. Δεν είναι τυχαίο ότι το πρώτο άγγιγμα καταγράφεται στα εδάφια ENNEA έως ENTEKA.

Και ἤκουσα τὴ φωνὴ τῶν λόγων αὐτοῦ· καὶ ὅτε ἤκουσα τὴ φωνὴ τῶν λόγων αὐτοῦ, ἔπεσα εἰς βαθὺν ὕπνον ἐπὶ πρόσωπόν μου, καὶ τὸ πρόσωπόν μου ἦταν πρὸς τὴ γῆ. Καὶ ἰδοὺ, μία χεὶρ με ἤγγισε, ἥτις με ἔστησε ἐπὶ τὰ γόνατά μου καὶ ἐπὶ τὰς παλάμας τῶν χειρῶν μου. Καὶ εἶπεν πρὸς με· Δανιήλ, ἀνὴρ σφόδρα ἠγαπημένος, ἐννόησον τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους λαλῶ πρὸς σε, καὶ στάσου ὀρθός· διότι πρὸς σὲ ἀπεστάλην τώρα. Καὶ ὅτε ἐλάλησε πρὸς με τοῦτον τὸν λόγον, ἐστάθηκα τρέμων. Δανιήλ 10:9–11.

Η εμπειρία του δεύτερου αγγίγματος, το οποίο χορηγήθηκε από τον Ίδιο τον Χριστό, μεταβάλλει τον Δανιήλ από το να είναι ανίκανος να μιλήσει, στο να μπορεί να μιλά με τον Κύριό του. Στο δεύτερο άγγιγμα, ο Δανιήλ δεν έχει πνοή· έτσι, εδώ παριστάνεται στο σημείο του πρώτου μηνύματος του Ιεζεκιήλ στο τριακοστό έβδομο κεφάλαιο.

Και ὅταν μου ἐλάλησε τέτοιους λόγους, ἔστρεψα τὸ πρόσωπό μου πρὸς τὴ γῆ, καὶ ἔμεινα ἄφωνος. Καὶ ἰδοὺ, κάποιος ὅμοιος με υἱὸς ἀνθρώπων ἤγγιξε τὰ χεῖλιά μου· τότε ἀνοίξα τὸ στόμα μου, καὶ μίλησα, καὶ εἶπα πρὸς ἐκεῖνον που στεκόταν εμπρὸς μου· Ὁ κύριέ μου, ἐξαιτίας τῆς ὁράσεως με κατέλαβαν οἱ ὀδόντες μου, καὶ δὲν μου ἀπέμεινε δύναμη. Διότι πῶς δύναται ὁ δούλος τούτου τοῦ κυρίου μου νὰ ομιλήσῃ με τούτον τὸν κύριό μου; ἐπειδὴ, ὅσον ἀφορᾷ ἐμένα, εὐθὺς δὲν ἀπέμεινε δύναμη μέσα μου, οὔτε πνοὴ ἔμεινε σὲ μένα. Δανιήλ 10:15–17.

Στο δεύτερο μήνυμα του Ιεζεκιήλ, ένα μήνυμα από τους τέσσερις ανέμους πρέπει να εμφυσηθεί στα οστά, ώστε να ζήσουν και να σταθούν ὀρθια ως ένα ισχυρό στράτευμα. Η ενδυνάμωση εκείνου του στρατεύματος παριστάνεται με το τρίτο άγγιγμα.

Τότε ἦλθε πάλι καὶ με ἤγγιξε κάποιος που εἶχε ὄψη ἀνθρώπου, καὶ με ἐνίσχυσε, καὶ εἶπε: Ἀνθρώπε σφόδρα ἀγαπητέ, μὴ φοβοῦ· εἰρήνη σὲ σένα· ἰσχυε, ναι, ἰσχυε. Καὶ ὅταν μου μίλησε, ἐνδυναμώθηκα καὶ εἶπα: Ἀς μιλήσῃ ὁ κύριός μου· διότι με ἐνίσχυσες. Τότε εἶπε: Γνωρίζεις γιατί ἦλθα πρὸς ἐσένα; Καὶ τώρα θὰ ἐπιστρέψω γιὰ νὰ πολεμήσω με τὸν ἀρχοντα τῆς Περσίας· καὶ ὅταν ἐξέλθω, ἰδοὺ, ὁ ἀρχοντας τῆς Ἑλλάδος θὰ ἐλθεῖ. Ἀλλὰ θὰ σου δείξω ἐκεῖνο που εἶναι καταγεγραμμένο στὴ γραφὴ τῆς ἀληθείας· καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς που νὰ στέκεται μαζί μου σὲ αὐτά, παρά μόνον ὁ Μιχαήλ, ὁ ἀρχοντάς σας. Καὶ ἐγώ, κατὰ τὸ πρῶτο ἔτος τοῦ Δαρείου τοῦ Μήδου, ἐγὼ ὁ ἴδιος, στάθηκα γιὰ νὰ τὸν στερεώσω καὶ νὰ τὸν ἐνισχύσω. Καὶ τώρα θὰ σου δείξω τὴν ἀλήθεια. Ἰδοὺ, ἀκόμη τρεῖς βασιλεῖς θὰ ἀναστηθοῦν στὴν Περσία· καὶ ὁ τέταρτος θὰ εἶναι πολὺ πλουσιότερος ἀπὸ ὅλους αὐτούς· καὶ με τὴ δύναμή του, διὰ τοῦ πλούτου του, θὰ ξεσηκώσει ὅλους ἐναντίον τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Δανιήλ 10:18–11:2.

Το μήνυμα που φέρνει τους δύο μάρτυρες στη ζωή στο τριακοστό έβδομο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ είναι το μήνυμα του Ισλάμ της τρίτης συμφοράς· αλλά, γραμμή επί γραμμής, το μήνυμα που ο Γαβριήλ ταυτοποιεί στην απεικόνιση του Μιχαήλ να ανυψώνει τον Μωυσή και να τον αναλαμβάνει στον ουρανό ως σημαιοφόρο σημείο, είναι το μήνυμα του τελευταίου προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών. Είναι το μήνυμα του έκτου προέδρου (του Ρεπουμπλικανικού κέρατος), ο οποίος θανατώθηκε το 2020, όπως είχε θανατωθεί και το αληθινό Προτεσταντικό κέρας. Στην αφήγηση του Δανιήλ η ανάσταση από τις ημέρες πένθους για το αληθινό Προτεσταντικό κέρας

οδήγησε στην ταυτοποίηση της ανάστασης του Ρεπουμπλικανικού κέρατος.

Επτά φορές στο δέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ χρησιμοποιείται η λέξη «όραμα» ή «εμφάνιση». Αυτές οι επτά αναφορές προσδιορίζονται από την ίδια εβραϊκή λέξη, με τη διαφορά ότι τρεις από αυτές τις φορές η λέξη βρίσκεται στο θηλυκό γένος, ενώ τις άλλες τέσσερις στο αρσενικό γένος. Το επτά, όντας ο αριθμός της τελειότητας, και ο συνδυασμός τρία-τέσσερα που ισούται με επτά, αποτελούν πρωτεύον γνώρισμα του βιβλίου της Αποκάλυψης, όπου οι τελευταίες τρεις από τις επτά εκκλησίες, και οι τελευταίες τρεις από τις επτά σφραγίδες, και οι τελευταίες τρεις από τις επτά σάλπιγγες, διακρίνονται συγκεκριμένα από τις πρώτες τέσσερις.

Τα βιβλία του Δανιήλ και της Αποκάλυψης είναι το ίδιο βιβλίο, και υπό αυτή την έννοια ο Δανιήλ και ο Ιωάννης είναι το ίδιο σύμβολο των εσχάτων ημερών. Το όραμα του Χριστού στο δέκατο κεφάλαιο είναι το όραμα του Χριστού στο πρώτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης.

Στο πρώτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, ο Ιωάννης ακούει μια φωνή πίσω του και στρέφεται για να δει εκείνον που μιλά.

Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ, καὶ ἤκουσα ὀπίσω μου φωνὴν μεγάλην, ὡς σάλπιγγος, λέγουσαν· Ἐγὼ εἰμι τὸ Ἄλφα καὶ τὸ Ὠ, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος· καὶ, Ὁ βλέπεις, γράψον εἰς βιβλίον, καὶ πέμψον αὐτὸ εἰς τὰς ἑπτὰ ἐκκλησίας τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ· εἰς Ἔφεσον, καὶ εἰς Σμύρναν, καὶ εἰς Πέργαμον, καὶ εἰς Θυάτειρα, καὶ εἰς Σάρδεις, καὶ εἰς Φιλαδέλφειαν, καὶ εἰς Λαοδίκειαν. Ἀποκάλυψις 1:10, 11.

Εἴτε πρόκειται για τα τρία αγγίγματα στο δέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, εἴτε για το ίδιο όραμα στο πρώτο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, εἴτε για τα δύο μηνύματα του Ιεζεκιήλ στο τριακοστό ἔβδομο κεφάλαιο, εἴτε για τον Ησαΐα που αγγίχθηκε με πυρακτωμένο άνθρακα από το θυσιαστήριο, η εμπειρία αυτή ταυτοποιεί την ενδυνάμωση του τελικού προειδοποιητικού μηνύματος, και το μήνυμα εκείνο αρχίζει κατά την ανάσταση των δύο μαρτύρων τον Ιούλιο του 2023. Ο Δανιήλ, ο Ιωάννης, ο Ιεζεκιήλ και ο Ησαΐας αντιπροσωπεύουν ὅλοι ἕναν αγγελιαφόρο που ακούει τη «φωνή» από τις «παλαιές τρίβους» πίσω του, η οποία ρωτά: «τίνα θέλω αποστειλεῖ;» Όταν εκείνος ο αγγελιαφόρος αποκρίνεται: «ἰδοὺ ἐγώ, ἀπόστειλὸν με», ενδυναμώνεται και υψώνει τη φωνή του, ως φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ. «Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει πρὸς τὰς ἐκκλησίας.»

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο μας.

«Κατά την περίσταση που μόλις περιγράφηκε, ο ἄγγελος Γαβριήλ μετέδωσε στον Δανιήλ ὅλη τη διδασκαλία που τότε ἦταν σε θέση να δεχθεῖ. Λίγα χρόνια αργότερα, ὁμοίως, ο προφήτης επιθύμησε να μάθει περισσότερα σχετικά με ζητήματα που δεν είχαν ἀκόμη πλήρως ἐξηγηθεῖ, και πάλι ἀφιερῶθηκε στο να ζητήσει φως και σοφία ἀπὸ τον Θεό. “Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ἐγὼ ὁ Δανιήλ ἐπένηθον τρεῖς ὁλόκληρες ἐβδομάδες. Δὲν ἔφαγον ἄρτον ἐπιθυμητόν, οὔτε εἰσήλθεν κρέας ἢ οἶνος εἰς τὸ στόμα μου, οὔτε ἤλειψα ἐμαυτὸν ἐντελῶς... Τότε ὑψώσα τους ὀφθαλμούς μου και εἶδον, και ἰδοὺ, ἄνθρωπός τις ἐνδεδυμένος λινά, του ὁποῖου ἡ ὀσφύς ἦτο περιεζωσμένη με καθαρὸν χρυσίον του Ουφάζ. Το σῶμα αὐτοῦ ἦτο ἐπίσης ὡς χρυσόλιθος, και το πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὄψις ἀστραπῆς, και οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς λαμπάδες πυρός, και οἱ βραχίονες αὐτοῦ και οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς ἡ ὄψις στιλπνοῦ χαλκοῦ, και ἡ φωνὴ των λόγων αὐτοῦ ὡς ἡ φωνὴ πλήθους” (Δανιήλ 10:2–6).»

«Η περιγραφή αυτή είναι παρόμοια με εκείνη που δόθηκε στον Ιωάννη όταν ο Χριστός αποκαλύφθηκε σ' αυτόν στη νήσο Πάτμο. Δεν εμφανίστηκε στον Δανιήλ πρόσωπο κατώτερο από τον ίδιο τον Υιό του Θεού. Ο Κύριός μας έρχεται μαζί με έναν άλλον ουράνιο αγγελιοφόρο για να διδάξει στον Δανιήλ τι επρόκειτο να λάβει χώρα στις έσχατες ημέρες.

«Οι μεγάλες αλήθειες που αποκαλύφθηκαν από τον Λυτρωτή του κόσμου είναι για εκείνους που αναζητούν την αλήθεια όπως κρυμμένους θησαυρούς. Ο Δανιήλ ήταν άνθρωπος προχωρημένης ηλικίας. Η ζωή του είχε περάσει ανάμεσα στις γοητείες μιας ειδωλολατρικής αυλής, και ο νους του ήταν επιβαρυνμένος με τις υποθέσεις μιας μεγάλης αυτοκρατορίας. Κι όμως, αποσύρεται από όλα αυτά, για να ταπεινώσει την ψυχή του ενώπιον του Θεού και να ζητήσει γνώση των σκοπών του Υψίστου. Και ως απάντηση στις δεήσεις του, φως από τις ουράνιες αυλές μεταδόθηκε για εκείνους που επρόκειτο να ζήσουν στις έσχατες ημέρες. Με πόση λοιπόν earnestness θα πρέπει να αναζητούμε τον Θεό, ώστε να ανοίξει τη διάνοιά μας για να κατανοήσουμε τις αλήθειες που μας έχουν φερθεί από τον ουρανό.

«Και ἐγὼ Δανιὴλ μόνος εἶδον τὴν ὄρασιν· οἱ δὲ ἄνδρες οἱ μετ' ἐμοῦ οὐκ εἶδον τὴν ὄρασιν· ἀλλὰ τρόμος μέγας ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτούς, ὥστε ἔφυγον διὰ νὰ κρυφθοῦν.... Καὶ δὲν ἀπέμεινε ἐν ἐμοὶ δύναμις· διότι ἡ εὐπρέπειά μου μετεστράφη ἐν ἐμοὶ εἰς φθοράν, καὶ δὲν διετήρησα δύναμιν» (εδάφια 7, 8). «Όλοι ὅσοι εἶναι ἀληθῶς ἡγιασμένοι θὰ ἔχουν παρόμοια ἐμπειρία. Ὅσον καθαρότερες εἶναι οἱ ἀντιλήψεις τους περὶ τοῦ μεγαλείου, τῆς δόξας καὶ τῆς τελειότητος τοῦ Χριστοῦ, τόσο ζωηρότερα θὰ διακρίνουν τὴν ἰδίαν τους ἀσθένεια καὶ ἀτέλεια. Δὲν θὰ ἔχουν καμίαν ἔφεσιν νὰ ἀποδώσουν εἰς ἑαυτοὺς ἀναμάρτητον χαρακτηῖρα· ἐκεῖνο ποὺ ἐφάνη ὀρθὸ καὶ εὐπρεπὲς εἰς τοὺς ἰδίους, σὲ ἀντίθεση πρὸς τὴν καθαρότητα καὶ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ, θὰ φανεῖ μόνον ἀνάξιο καὶ φθαρτό. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι εἶναι χωρισμένοι ἀπὸ τὸν Θεό, ὅταν ἔχουν πολὺ ἀμυδρὲς ἀντιλήψεις περὶ τοῦ Χριστοῦ, τότε λέγουν· «Εἶμαι ἀναμάρτητος· εἶμαι ἡγιασμένος».

«Τότε ο Γαβριήλ εμφανίστηκε στον προφήτη και του μίλησε ως εξής: “Ω Δανιήλ, ἄνθρωπε σφόδρα αγαπητέ, εννόησε τους λόγους που σου λαλώ και στήσου ὀρθιος· διότι προς εσέ τώρα ἔχω αποσταλεί”. Και όταν μου ἐλάλησε αὐτόν τον λόγο, ἐστάθηκα τρέμων. Τότε μου εἶπε: “Μη φοβού, Δανιήλ· διότι ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποία ἐθεσες τὴν καρδιά σου να εννοήσεις και να ταπεινώσεις σεαυτόν ενώπιον του Θεού σου, οἱ λόγοι σου εἰσακούσθηκαν, και ἦλθα διὰ τους λόγους σου” (εδάφια 11, 12).»

«Ποία μεγάλη τιμή αποδίδεται στον Δανιήλ ἀπὸ τὴ Μεγαλειότητα του ουρανού! Παρηγορεῖ τον τρέμοντα δούλο Του και τον διαβεβαιώνει ὅτι ἡ προσευχή του εἰσακούσθηκε στον ουρανό. Σε ἀπάντηση ἐκείνης τῆς ἐνθερμῆς δεήσεως, ὁ ἄγγελος Γαβριήλ ἀπεστάλη για να ἐπηρεάσει τὴν καρδιά του βασιλέως τῆς Περσίας. Ο μονάρχης εἶχε ἀντισταθεῖ στις ἐντυπώσεις του Πνεύματος του Θεοῦ κατὰ τὴ διάρκεια των τριῶν εβδομάδων ἐνῶ ὁ Δανιήλ νήστευε και προσευχόταν· ἀλλὰ ὁ Ἄρχων του ουρανοῦ, ὁ Ἀρχάγγελος Μιχαήλ, ἀπεστάλη για να στρέψει τὴν καρδιά του πεισματώδους βασιλέως, ὥστε να προβεῖ σε κάποια ἀποφασιστικὴ ἐνέργεια ὡς ἀπάντηση στην προσευχή του Δανιήλ.»

«Και ὅταν ἐλάλησε προς ἐμέ τοιοῦτους λόγους, ἐστρεψα τὸ πρόσωπόν μου προς τὴν γῆν, και ἐσιώπησα. Και ἰδοῦ, ἕνας ὅμοιος με ὁμοίωμα υἰῶν ἀνθρώπων ἤγγισε τα χεῖλή μου.... Και εἶπεν, Ἄνθρωπε σφόδρα αγαπητέ, μη φοβού· εἰρήνη σοι· ἀνδρίζου, ναι, ἀνδρίζου. Και ὅταν

ελάλησε προς εμέ, ενδυναμώθην, και είπα, Ας λαλήσει ο κύριός μου· διότι με ενδυνάμωσας» (εδάφια 15–19). Τόσο μεγάλη ήταν η θεία δόξα που αποκαλύφθηκε στον Δανιήλ, ώστε δεν μπορούσε να υπομείνει τη θέα. Τότε ο αγγελιαφόρος του ουρανού εκάλυψε τη λαμπρότητα της παρουσίας του και εμφανίσθηκε στον προφήτη ως «ένας όμοιος με ομοίωμα υιών ανθρώπων» (εδάφιο 16). Με τη θεία του δύναμη ενίσχυσε αυτόν τον άνθρωπο της ακεραιότητας και της πίστεως, ώστε να ακούσει το μήνυμα που του εστάλη από τον Θεό.

«Ο Δανιήλ ήταν αφοσιωμένος δούλος του Υψίστου. Η μακρά του ζωή ήταν πλήρης από ευγενή έργα υπηρεσίας προς τον Κύριό του. Η καθαρότητα του χαρακτήρα του και η αταλάντευτη πιστότητά του εξισώνονται μόνον από την ταπεινοφροσύνη της καρδιάς του και τη συντριβή του ενώπιον του Θεού. Επαναλαμβάνουμε: Η ζωή του Δανιήλ αποτελεί θεόπνευστη απεικόνιση του αληθινού αγιασμού.» Sanctified Life, 49–52.